

CHARLES GROLLEAU:

BESZÉLGETÉS A KEGYELEMMEL

I.

Szegény szívem lett, Istenem, lakásod.
A keresztnél is kínosabb e ház, oly
Hideg vagyok, hideg szívemben fázol.
Jaj, asztalomnál lesz-e lakozásod?

Az istállóban álmodra vigyázott
Az ökör, a szamár s a balga pásztor,
Az istállóban zizegett a jászol,
S lehettek Rád a barmok, hogy ne fájz ott.

És Emmauszban tündökölt a házad,
A szentjeidbe szálltál égi tüzzel,
Kinyíltak ők a mennybeli Kalásznak.

De kínlódik az Ember fia bennem,
Mert hül a szívem, feketül a tűzhely
És kifeszített karja kínál engem.

II.

— Tudom, Tudom, veszendőbb vagy te, mint a poklos.
A porban haldokolva leltelek meg,
És irgalom kell buggyanó sebednek,
A gyötrelmem tebenned Értem úgy sikoltoz.

De boldogan borulok szörnyű nyomorodhoz,
A vér nyöszörgő szíveden kiserked,
S a fakadó fekélyt azért viselled,
Mert gögödből a Kegyelem kinokkal oldoz.

Ha jobban vágyol megszeretni Engem,
Maradj Velem, ne legyen támaszod más.
Ne védjen senki, csak az Én szerelmem.

Mert semmi vagy te, semmi, pusztla csontváz.
Felejtse el magad nyitott Szívemben
És ajkadon kifárad a sikoltás.

III.

Igen, parancsod, mely Neked keritsen,
S az irgalom, mely engem elvezessen,
Együtt szakadt ki nékem a kereszten
Nyitott Szívedből, édes Uram-Isten!

*S a vaksötéten szíved fényesítsen,
Az arnyékjöldön fényemet ne vesszem,
Fülemmel én a Szavadért vetekszem,
S lefoszlik gőgöm, nem gyötörhet itt sem.*

*Ha kezemet kinyujtanám Tehozzád,
A rózsák közt, kik Híredet lehozzák,
Pirosan vagy fehéren ég egy rózsád,*

*Kit lepecsételsz, senki meg ne nyissa,
Egy koldus üres tenyere szoritja,
Mért ez Kegyelmed érthetetlen titka.*

IV.

*Ez nem titok. Ezt hirdetem tenéked:
A titkom az, ha magad megtagadnád
S az éjszakában te is megragadnád
Keresztemet s Engem követne lépted.*

*Jöjj! én vagyok, kit hirdet az Igéret,
Az Út vagyok, az Élet, az Igazság.
Mért nem hagyod ragyogni a Vigaszt rád,
Mért nem bízol Bennem, ki jöttem érted?*

*De vak remény, magad szerelme hullt rád,
S magad szerint a porba ird a munkád,
Te hasztalan, boldogtalan kalandor,*

*Ki elbolyongsz a kinban és a bajban
S nem érted, adni néked mit akartam:
Alázatot a lángoló Galambtól.*

V.

*Hát megtudtam a titkodat, csak egy kell:
Megadni magamat Neked örökre
S a lelkemen már semmi sem gyötörne,
Csak Te gyötörnél gyönyörű Kegyeddal.*

*Oh, zsenge kéve, hogyha nem kelek fel!
Te leszel, aki bűnöm eltörölje.
Uram, szerettél, vágyom örömödbe,
S szeretni fogsz, ha Szíved menni rendel.*

*Szeretlek, töltsd be szívem szakadékát,
Tied vagyok, prédád vagyok, a prédád,
Te jegyvertelen Mesterem, levertél!*

*A bűneim Testedet ostorozták,
De táplál engem Tested, édes Ostyád
S megszabadít a szívembe kevert Vér.*